

Den skjulte historien om vers førti – nummer tjue-to

Esekiel nummer tre

Jeff Pippenger

2026-08-08

Esekiel er prest i tiden for beseglingen av de hundre og førtifire tusen. I kapittel 1 blir Esekiel ført inn i helligdommen.

Og det skjedde i det trettiende året, i den fjerde måneden, på den femte dagen i måneden, mens jeg var blant de bortførte ved elven Kebar, at himlene ble åpnet, og jeg så syner fra Gud. På den femte dagen i måneden, som var det femte året av kong Jojakins fangenskap, kom Herrens ord uttrykkelig til presten Esekiel, Busis sønn, i kaldeernes land ved elven Kebar; og Herrens hånd var der over ham.

Og jeg så, og se, en stormvind kom fra nord, en stor sky og en ild som slo om seg selv, og et strålende lys var omkring den, og ut fra dens midte noe som lignet glansen av rav, ut fra ildens midte. Og ut fra dens midte kom liknelsen av fire livsvesener. Og dette var deres skikkelse: De hadde liknelse av et menneske. Og hver av dem hadde fire ansikter, og hver av dem hadde fire vinger. Og deres føtter var rette føtter, og fotsålen var lik sålen på en kalvefot; og de glitret lik fargen av blankpusset kobber. Og de hadde menneskehender under vingene på sine fire sider; og de fire hadde sine ansikter og sine vinger. Deres vinger var føyet sammen, den ene til den andre; de vendte seg ikke når de gikk; de gikk hver rett fram. Og hva liknelsen av deres ansikter angikk, hadde de fire et menneskeansikt, og et løveansikt på høyre side; og de fire hadde et okseansikt på venstre side; de fire hadde også et ørneansikt. Slik var deres ansikter; og deres vinger var utstrakt oppover; to vinger på hver av dem var føyet sammen, den ene til den andre, og to dekket deres legemer.

Og de gikk hver rett frem; dit ånden ville gå, gikk de, og de vendte seg ikke når de gikk. Og de levende veseners skikkelse var å se til som glødende ildkull, som synet av fakler; den fór frem og tilbake mellom de levende vesener, og ilden var strålende, og fra ilden fór det lyn ut. Og de levende vesener fór frem og tilbake, lik et lynes glimt. Mens jeg skuet de levende vesener, se, da var det ett hjul på jorden ved siden av de levende vesener, ved hvert av deres fire ansikter. Hjulenes utseende og deres arbeid var lik glansen av krysolitt; og alle fire hadde samme skikkelse; og deres utseende og deres arbeid var som om det var et hjul midt i et hjul. Når de gikk, gikk de i alle fire retninger, og de vendte seg ikke når de gikk. Og felgene deres var så høye at de virket fryktingytende, og felgene på alle fire var fulle av øyne rundt omkring. Og når de levende vesener gikk, gikk hjulene ved siden av dem; og når de levende vesener løftet seg opp fra jorden, ble hjulene løftet opp. Dit ånden ville gå, gikk de; dit ånden ville gå, og hjulene ble løftet opp sammen med dem; for den levende skapnings ånd var i hjulene.

Når de gikk, gikk disse; og når de stod, stod disse; og når de ble løftet opp fra jorden, ble hjulene løftet opp like overfor dem; for den levende skapnings ånd var i hjulene. Og likheten

av hvelvingen over hodene på de levende skapninger var som synet av fryktinngytende krystall, utspent ovenfor deres hoder. Og under hvelvingen stod deres vinger rett ut, den ene mot den andre; hver hadde to som dekket kroppen på den ene siden, og hver hadde to som dekket kroppen på den andre siden. Og når de gikk, hørte jeg lyden av deres vinger, som lyden av veldige vann, som Den Allmektiges røst, en lyd som av tale, som larmen av en hær; når de stod, lot de vingene synke ned. Og det kom en røst fra hvelvingen over deres hoder, når de stod og hadde latt vingene synke ned. Og ovenfor hvelvingen som var over deres hoder, var det en likhet av en trone, som synet av safirstein; og på likheten av tronen var det en likhet, som synet av et menneske, der oppe over den. Og jeg så noe som lignet skinnende metall, som synet av ild rundt omkring innenfor den, fra synet av hans lender og oppover; og fra synet av hans lender og nedover så jeg liksom synet av ild, og den hadde glans rundt omkring. Som synet av buen som står i skyen på regnværsdagen, slik var synet av glansen rundt omkring. Dette var synet av likheten av Herrens herlighet. Og da jeg så det, falt jeg på mitt ansikt, og jeg hørte røsten av en som talte. Esekiel 1:1–28.

«Esekiel, den sørgende profeten i landflyktighet, i kaldeernes land, fikk et syn som lærte den samme læren om tro på Israels mektige Gud. Mens han var ved bredden av elven Kebar, syntes en stormvind å komme fra nord, «en stor sky, og en ild som foldet seg inn i seg selv, og det var en glans omkring den, og ut fra dens midte noe som hadde fargen av rav.» Et antall hjul med underlig utseende, som krysset hverandre, ble satt i bevegelse av fire levende skapninger. Høyt over dem alle var «det som lignet en trone, å se til lik en safirstein; og over det som lignet tronen, var det noe som så ut som en mann høyt over den.» «Og når det gjelder de levende skapningers skikkelse, var deres utseende som glødende ildkull og som synet av fakler; den fór opp og ned blant de levende skapningene; og ilden var klar, og fra ilden fór det ut lyn.» «Og i kjerubene viste det seg under deres vinger noe som hadde form som en menneskehånd.»

«Det var hjul inne i hjul, ordnet på en så innviklet måte at de ved første øyekast syntes Esekiel å være i full forvirring. Men når de beveget seg, skjedde det med skjønneste nøyaktighet og i fullkommen harmoni. Himmelske vesener satte disse hjulene i bevegelse, og over dem alle, på den herlige safirtronen, var Den Evige; mens rundt omkring tronen var den omsluttende regnbuen, et symbol på nåde og kjærlighet. Overveldet av scenens fryktelige herlighet falt Esekiel på sitt ansikt, da en røst bød ham å reise seg og høre Herrens ord. Deretter ble det gitt ham et advarselsbudskap for Israel.» Testimonies, 751.

I det året da kong Ussia døde, så jeg også Herren sitte på en trone, høy og opphøyet, og slepet av hans kappe fylte templet. Ovenfor den sto serafene; hver av dem hadde seks vinger: med to dekket han sitt ansikt, med to dekket han sine føtter, og med to fløy han. Og den ene ropte til den andre og sa: Hellig, hellig, hellig er hæskarenes Herre; hele jorden er full av hans herlighet. Og dørstolpene skalv ved røsten fra ham som ropte, og huset ble fylt med røyk. Da sa jeg: Ve meg! for jeg er fortapt; fordi jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor midt iblant et folk med urene lepper; for mine øyne har sett Kongen, hæskarenes Herre. Da fløy en av serafene til meg, og i hånden hadde han en glødende kull som han hadde tatt fra alteret med tangen. Og han rørte ved min munn med den og sa: Se, dette har rørt ved dine lepper; og din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet. Også hørte jeg Herrens røst, som sa: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss? Da sa jeg: Her er jeg; send meg. Jesaja 6:1–8.

«Dette synet ble gitt til Esekiel på en tid da hans sinn var fylt av dystre anelser. Han så sine fedres land ligge øde. Byen som en gang var full av folk, var ikke lenger bebodd. Fryderopets røst og lovsangens sang ble ikke mer hørt innenfor hennes murer. Profeten selv var en fremmed i et fremmed land, hvor grenseløs ærgjerrighet og brutal grusomhet rådde suverent. Det han så og hørte av menneskelig tyranni og urett, fylte hans sjel med nød, og han sørget bittært dag og natt. Men de underfulle symbolene som ble stilt fram for ham ved elven Kebar, åpenbarte en styrende makt mektigere enn de jordiske herskeres. Over de hovmodige og grusomme monarkene i Assyria og Babylon tronet barmhjertighetens og sannhetens Gud.»

De hjullignende innviklingene som for profeten syntes å være innhyllt i en slik forvirring, stod under veiledning av en uendelig hånd. Guds Ånd, åpenbart for ham som den som beveget og styrte disse hjulene, førte harmoni frem av forvirringen; slik var hele verden under Hans kontroll. Myriader av herliggjorte vesener stod rede ved Hans ord til å overstyre onde menneskers makt og råd, og føre det gode til Hans trofaste.

«På lignende måte, da Gud var i ferd med å åpenbare for den elskede Johannes kirkens historie for kommende tider, gav Han ham en forsikring om Frelserens interesse og omsorg for sitt folk ved å åpenbare for ham 'En lik Menneskesønnen', vandrende blant lysestakene, som symboliserte de syv menigheter. Mens Johannes ble vist kirkens siste store kamper med jordiske makter, fikk han også anledning til å skue de trofastes endelige seier og utfrielse. Han så menigheten ført inn i en dødelig konflikt med dyret og dets bilde, og tilbedelsen av dette dyret håndhevet under trussel om døden. Men idet han så forbi stridens røyk og larm, skuet han en skare på Sions berg sammen med Lammet, som i stedet for dyrets merke hadde 'sin Fars navn skrevet på sine panner'. Og igjen så han 'dem som hadde seiret over dyret og over dets bilde og over dets merke og over tallet på dets navn, stå på glasshavet med Guds harper' og synge Moses' og Lammets sang.»

«Disse lærdommene er til gagn for oss. Vi trenger å feste vår tro på Gud, for det ligger like foran oss en tid som vil prøve menneskers sjeler. Kristus gjennomgikk på Oljeberget de fryktelige dommene som skulle gå forut for hans annet komme: 'Ye shall hear of wars and rumors of wars.' 'Nation shall rise against nation, and kingdom against kingdom: and there shall be famines, and pestilences, and earthquakes, in divers places. All these are the beginning of sorrows.' Selv om disse profetiene fikk en delvis oppfyllelse ved Jerusalems ødeleggelse, har de en mer direkte anvendelse på de siste dager.»

«Vi står på terskelen til store og alvorlige begivenheter. Profetiene går raskt i oppfyllelse. Herren står for døren. Snart vil det åpne seg for oss en tid av overveldende interesse for alle som lever. Fortidens stridsspørsmål skal tas opp igjen; nye stridsspørsmål vil oppstå. De scener som skal utspille seg i vår verden, er ennå ikke engang drømt om. Satan er virksom gjennom menneskelige redskaper. De som gjør en innsats for å forandre grunnloven og sikre en lov som håndhever søndagshelligholdelse, innser lite hvilket resultatet vil bli. En krise står like for døren.»

«Men Guds tjenere skal ikke sette sin lit til seg selv i denne store krisen. I de synene som ble gitt til Jesaja, til Esekiel og til Johannes, ser vi hvor nært himmelen er knyttet til de begivenheter som finner sted på jorden, og hvor stor Guds omsorg er for dem som er trofaste

mot Ham. Verden er ikke uten en hersker. Programmet for de kommende begivenheter er i Herrens hender. Himmelens Majestet har nasjonenes skjebne, så vel som sin kirkes anliggender, i sin egen varetekt.»

«Vi tillater oss å kjenne altfor mye omsorg, bekymring og rådløshet i Herrens verk. Endelige mennesker er ikke overlatt til å bære ansvarets byrde. Vi trenger å stole på Gud, tro på Ham og gå fremad. De himmelske budbæreres utrettelige årvåkenhet og deres uavlatelige virksomhet i sin tjeneste i forbindelse med jordens vesener viser oss hvordan Guds hånd styrer hjul inne i hjul. Den guddommelige Lærer sier til enhver aktør i Hans verk, slik Han sa til Kyros i fordums tid: 'Jeg omgjordet deg, enda du ikke kjente Meg.'»

«I Esekiels syn hadde Gud sin hånd under kjerubenes vinger. Dette skal lære Hans tjenere at det er guddommelig kraft som gir dem framgang. Han vil virke sammen med dem dersom de legger bort misgjerning og blir rene i hjerte og liv.»

«Det klare lyset som farer fram blant de levende skapninger med lynets hurtighet, representerer den hastighet hvormed dette verk til sist vil gå frem til fullendelse. Han som ikke slumrer, som uavlatelig er virksom for å virkeliggjøre sine planer, kan føre sitt store verk harmonisk fremover. Det som for begrensede sinn, innviklet og komplisert, synes sammenfiltret, kan Herrens hånd holde i fullkommen orden. Han kan finne ut veier og midler til å forpurre de ugudelige menns hensikter, og Han vil bringe i forvirring de rådslagninger som utklekkes av dem som legger onde planer mot sitt folk.»

«Brødre, nå er det ikke tid til sorg og fortvilelse, ikke tid til å gi etter for tvil og vantro. Kristus er ikke nå en Frelser i Josefs nye grav, lukket med en stor stein og beseglet med det romerske segl; vi har en oppstandne Frelser. Han er Kongen, hærskares Herre; Han troner mellom kjerubene, og midt i folkenes strid og larm verner Han fremdeles sitt folk. Han som råder i himlene, er vår Frelser. Han tilmåler hver prøvelse. Han vokter smelteovnens ild som må prøve hver sjel. Når kongers festninger skal styrtes, når Guds vredes piler skal gjennomføre Hans fienders hjerter, da skal Hans folk være trygge i Hans hender.» Testimonies, bind 5, 752–754.

Esekiel fremstiller kandidatene til å være blant de hundre og førtifire tusen, og linje på linje samsvarer hans erfaring i helligdommen med Jesajas og Johannes' erfaring i helligdommen. Vi er nå i tempelprøven, den andre av de tre prøvene som besegler de hundre og førtifire tusen. Denne perioden er den renselse som utføres av Paktens Budbærer som oppfyllelse av Malaki 3. Renselsesprosessen med tre prøver er Malakis ildfulle «ovn» «som må prøve hver sjel». Da den tredje engelen ankom den 22. oktober 1844, kom Paktens Budbærer plutselig til sitt tempel og ledet de kloke jomfruene i den historien inn i Det Aller Helligste for å besegle sine trofaste, men jomfruene i den historien gjorde opprør, og innen 1856 hadde den filadelfiske millerittbevegelsen forvandlet seg til den laodikeiske millerittbevegelsen og ble i 1863 den laodikeiske Syvendedags Adventistkirken.

Den tredje engelen, som plutselig ankom den 22. oktober 1844, trakk sitt nærvær tilbake i 1863 og vendte deretter tilbake den 11. september 2001. Tjuefem år senere blir nå tempelprøven, som ble forbilledliggjort ved den 22. oktober 1844, gjentatt. Tjuefem er symbolsk en profetisk tiende av to hundre og femti, og to hundre og femti er et symbol på den historien som er fremstilt i vers elleve

til femten i Daniel elleve. To hundre og femti, og tjuefem, er et hjul innenfor helligdomsvisjonen hos Ezekiel. Tjuefem er et symbol på adskillelsen mellom de vise og de ugudelige, til oppfyllelse av den tretrinns prøveprosessen som er fremstilt i det renselsesverket som utføres av Paktens Budbærer.

Matteus tjuefem inneholder tre lignelser, og hver lignelse identifiserer adskillelsen mellom de vise og de ugudelige i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen. Håpet til Guds folk, slik det fremstilles i kapitlet, er at de må være en vis jomfru i besittelse av oljen, budskapet om midnattsskriket. Deres håp er at de blir dømt som en tro tjener i sitt forvalteransvar ved å bruke de særlige talentene som ble gitt dem å forvalte i deres personlige prøvetid. Deres håp er at de blir dømt som et får på Guds beitemark, sittende ved Hans høyre side, og ikke som en geit på hans venstre. Tjuefem er et symbol på adskillelsen mellom de vise og de ugudelige i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen. Tjuefem er ett av Ezekiels hjul.

I det fem og tyvende året av vårt fangenskap, ved årets begynnelse, på den tiende dag i måneden, i det fjortende året etter at byen var blitt slått, på selve den dagen kom Herrens hånd over meg og førte meg dit. Ezekiel 40:1.

Det tjuefemte året av fangenskapet er representert ved 22. oktober, som er representert ved lukkingen av en husholdningsmessig dør. Den 22. oktober 1844 ble en dør åpnet og en dør lukket idet to klasser ble adskilt.

Og skriv til engelen for menigheten i Filadelfia: Dette sier han som er hellig, han som er sannferdig, han som har Davids nøkkel, han som åpner, og ingen lukker, og lukker, og ingen åpner: Jeg vet om dine gjerninger. Se, jeg har satt foran deg en åpen dør, og ingen kan lukke den; for du har liten styrke, og har holdt fast på mitt ord, og har ikke fornektet mitt navn. Åpenbaringen 3:7, 8.

Kristus sier til engelen for menigheten i Filadelfia at Han kjenner deres gjerning, og at Han har satt foran menigheten i Filadelfia en åpen dør. Denne døren blir åpnet ved «Davids nøkkel», den nøkkelen som blir lagt på Eljakim.

Og det skal skje på den dag at jeg vil kalle min tjener Eljakim, Hilcias sønn; og jeg vil kle ham i din kjortel og styrke ham med ditt belte, og jeg vil overgi ditt herredømme i hans hånd; og han skal være en far for Jerusalems innbyggere og for Judas hus. Og nøkkelen til Davids hus vil jeg legge på hans skulder; så han skal åpne, og ingen skal lukke; og han skal lukke, og ingen skal åpne. Jesaja 22:20–22.

Den dagen Eliakim blir kalt, blir han skilt fra den ugudelige Sebna.

Så sier Herren, hærskares Gud: Gå, gå til denne skattmesteren, til Sjebna, han som er satt over huset, og si: Hva har du her, og hvem har du her, siden du har hogd ut en grav for deg her, slik som en som hogger ut en grav for seg i høyden og uthugger en bolig for seg i klippen? Se, Herren skal sannelig rive deg bort med et mektig grep og helt dekke deg til. Han skal sannelig rulle deg sammen og kaste deg av sted som en ball til et vidstrakt land; der skal du dø, og der skal din herlighets vogner bli til skam for din herres hus. Jesaja 22:15–18.

Adskillelsen av de kloke og de dårlige jomfruene, som oppfylte illustrasjonen om Sjebna og Eljakim, ble oppfylt den 22. oktober 1844, og også i det tjuefemte året av Jojakins fangenskap, som var 22. oktober 573 f.Kr. I Esekiel kapittel åtte blir de ugudelige innen adventismen, representert ved Jerusalem, fremstilt ved tjuefem menn som tilber solen. Jerusalems ødeleggelse representerer søndagsloven, som også er veimerket som avslutter beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen. Denne beseglingstiden begynte 11. september 2001, og Jesus er både Alfa og Omega, så 11. september 2001 som begynnelsen på beseglingen illustrerer enden, ved søndagsloven.

11. september 2001 ble forbilledliggjort ved møtene i Minneapolis i 1888, for søster White fastslår at da de store bygningene i New York falt den 11. september, ble Åpenbaringen 18:1–3 oppfylt. På den tiden identifiserte hun, slik som i 1888, at engelen i Åpenbaringen atten steg ned for å opplyse jorden med sin herlighet. Opprøret i 1888 satte hun i forbindelse med opprøret til Korah, Datan og Abiram, som også hadde to hundre og femti ansatte menn med seg i sitt frafall. To hundre og femti opprørere i Korahs opprør og hans medsammensvornes opprør i den tidlige historien til det gamle Israel var et forbilde på de tjuefem mennene som tilba solen ved avslutningen av det gamle Israels historie.

Tjuefem ledere for laodikeisk adventisme som bøyer seg for søndagsloven, og to hundre og femti ved 9/11, fremstiller beseglingstiden med symbolikken i tjuefem, (symbolet på atskillelsen mellom de vise og de ugudelige) for å markere begynnelsen og avslutningen av beseglingstiden. Enten det er de to hundre og femti opprørerne på Mose tid, eller de tjuefem mennene i Esekiel kapittel åtte, eller Matteus kapittel tjuefems tre vitner om atskillelsen, eller det tjuefemte året av fangenskapet i Esekiel førti; samtlige manifestasjoner av symbolet tjuefem samsvarer med de tre periodene på to hundre og femti år som nådde sin avslutning i henholdsvis 207 f.Kr., 313 og 2026.

Tjuefem er, så å si, en aksel for tjuefem som bringer alle tjuefems linjer til fullkommenhet. Det blir en av rikets profetiske nøkler gitt til Peter for å bringe klarhet inn i den skjulte historien til vers førti. Det er gjentatte ganger blitt stadfestet på mer enn tre vitners grunnlag at vers ti til femten i Daniel elleve representerer en linje som dekker historien fra 1989 og fram til søndagsloven, som er den skjulte historien til vers førti. Løven av Juda stamme avforsegler nå hjulene i Esekiel idet Han åpner den skjulte historien som skal fullføre budskapet om de siste dagers midnattsrop.

I de følgende artiklene vil vi fortsette å identifisere Esekiels hjul, som representerer det komplekse samspillet mellom mennesker i de siste dager. Esekiel kapittel én, som er fremstilt ved begynnelsen av denne artikkelen, og den tilhørende passasjen fra Testimonies, bind fem, vil fortsatt være vårt referansepunkt etter hvert som vi går videre i artiklene. Når hjulene blir fremstilt på sin rette plass og med sine rette skjæringspunkter med de andre hjulene i den profetiske historie, vil vi påvise at de tre hundre og nitti år og femten dager som gav den første engel kraft den 11. august 1840, også blir fremstilt av Esekiel som tre hundre og nitti år, forbundet med det halvannet år lange Jerusalems beleiring; og at ankomsten av dette profetiske lys identifiserer oppreisningen av banneret for de hundre og førtifire tusen.

27. juli 1299 til 1337 representerer trettiåtte år ved begynnelsen av de hundre og femti år (fem måneder) i Åpenbaringen ni, vers ti. Disse hundre og femti år står i forbindelse med de tre hundre

og nittién år og femten dager i vers femten. Således utgjør begynnelsen av de to tidsperioder én profetisk linje som ble avsluttet i oppfyllelsen av Josiah Litchs forutsigelse fra 1838 og 1840 og markerte Millerittbevegelsens fremvekst og bemyndigelse. Denne historien ved adventismens begynnelse markerer de hundre og førtifire tusens fremståen som et banner forut for søndagsloven. Således markerer Eskiels tre hundre og nitti år, og ett komma fem år (1,5) av Jerusalems beleiring, slutten på den profetiske linjen som begynte i 1299.

Det ville være av verdi å overveie avsnittet fra Testimonies, bind fem, før den neste artikkelen.